

Северница

Холи Уеб

Издаелство „Фюм“

*На Оли
Холи Уеб*

Глава първа

Sky

Stripes Publishing
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2021
Illustrations copyright © Jo Anne Davies at Artful Doodlers, 2021
Cover illustration copyright © Britta Teckentrup, 2021
Author photograph copyright © Charlotte Knee Photography
All rights reserved.

Северница

©Издателство „Фюм“, 2023
Превод Ирина Манушева
Редактор Екатерина Ламева

ISBN 978-619-199-936-1

Лара гледаше тъмните хълмове, които се нижеха през прозореца на влака. В началото пътуването ѝ се бе сторило забавно, но вече ѝ беше омръзнало да седи на едно място и почваше да става раздразнителна. На всичкото отгоре не беше спала добре: горното легло в спалното купе беше широко почти колкото това у дома, но грусането, поклащането и тракането на колелата постоянно я събуждаха. Сигурна беше, че и майка ѝ не се е наспала. Изглеждаше по-бледа от обичайното, а под очите ѝ имаше огромни морави сенки.

– Добре ли си? – попита Лара с грезав глас, като извърна глава от прозореца.

Всъщност не искаше да пита. Какво можеше да направи, ако отговорът беше „не“? Майка ѝ беше болна отгавна, почти от година, но напоследък се чувстваше доста по-добре. Лара още не смееше да повярва, че тя оздравява.

Майка ѝ се усмихна – първо на нея, после и на баща ѝ, който стреснато се обърна и я погледна уплашено.

– Добре съм, наистина! – тя потуна ръката на мъжа си и се протегна през масичката, за да хване ръката на Лара. – Влакът

е малко шумен, а? Все пак мисля, че беше добра идея да вземеш спален вагон, Стив. Прекрасно е да изминем целия път през нощта, вместо да седим с часове в колата. Ще стигнем на гарата след около четирийсет и пет минути, мисля. Имаш достатъчно време да доядеш закуската си, Лара.

Момичето кимна, чоплейки кроасана. Нямаше търпение да види баба си и дядо си. Много време мина, откакто за последен път им бяха гостуваха, а видеоразговорите не можеха да заменят срещите на живо. Няма как да прегърнеш някого през екрана. Баба ѝ и дядо ѝ живееха в малка

къща в планинска Шотландия – в другия край на Великобритания. Дотам имаше десет часа път с кола и затова обикновено ги навестяваха през лятната ваканция. Но това лято майка ѝ не беше в състояние

да пътува, затова не ги бяха виждали от година и половина. На Лара ѝ се струваше цяла вечност.

– Ще отида до спалното купе, за да проверя дали сме събрали всичко – каза баща ѝ. – Ей сега се връщам.

– Много се вълнувам, че ще празнуваме Коледа в „Елата“ – каза майка ѝ. – Спомням си колко обичах празниците у дома като малка – с огромната камина, около която сядахме всички. Къщата е идеална за зимата. Истинско вълшебство. Баба ти каза, че вече е навалял малко сняг, а се чака и още!

Лара просия. Истинска снежна Коледа – това би било страхотно! А и досега не беше ходила в Шотландия през зимата. Недалеч от къщата на баба ѝ и дядо ѝ дори имаше ски курорт. Само дето... най-хубавото на снега бяха игрите с приятели, битките с топки, снежните ангелчета. А миналата зима, когато беше много студено, двете с приятелката ѝ Аниша украсиха градината с шарени ледени кълба от балони с вода и сладкарска боя.

Когато Лара ѝ съобщи, че заминава за ваканцията, Аниша не каза нищо, но си личеше, че е разочарована. През последните

месеци на Лара не ѝ оставаше много време за приятелите – трудно беше покрай лечението и прегледите на майка ѝ. Имаше чувството, че прекарва дните си в чакалните пред кабинетите. А когато си бяха вкъщи, майка ѝ беше твърде уморена за гости. После започна да се оправя и Лара се надяваше, че покрай Коледа ще може да покани приятелки с преспиване...

Въпреки всичко много искаше майка ѝ да бъде щастлива. Здрава и щастлива. С Аниша щяха да наваксат по-късно. Все щяха да имат няколко дни, преди да тръгнат отново на училище.

– Това по хълмовете сняг ли е? – попита тя, притиснала нос в прозореца.

– Да! Еха, гледай! – Майка ѝ едва не извика от възторг. – О, Лара, колко се радвам, че сме тук, това значи толкова много за мен. И какви неща само можем да правим! Може да отидем пак при елените – помниш ли ги от миналия път? В снега ще бъде още по-хубаво! А татко ти каза, че ще те заведе да се пързалиш със ски.

Лара я погледна и видя как блестят очите ѝ. Вече изобщо не съжаляваше, че няма да си бъдат вкъщи за Коледа.

Слязоха от влака с всичките си куфари. Баба забърза през перона и прегърна мама, а дядо вдигна Лара във въздуха и я завъртя. Момичето не спираше да се смее, замаяно от щастие и вълнение.

– Колко имаме да си говорим! – рече баба, когато събраха багажа си и тръгнаха към колата. – И сме планирали страхотни

неща. Лара, никога няма да познаеш какво видя дядо ти вчера. Нещо много специално!

За миг момичето си помисли, че говори за нещо вълшебно – като малки елфи, нагничаци измежду дърветата около къщата, или снежно гухче, танцуващо в небето. После се усмихна на глупавата си фантазия. Сигурно беше заради начина, по който майка ѝ бе описала къщата по Коледа. И снега! Вече излизаха от гарата и тя видя небето: сиво, натежало от сняг. Във въздуха играеха малки лениви снежинки.

– Вали сняг! – извика тя, вперила очи в гъстите облаци.

– Да, и ти гарантирам, че скоро няма да спре – отвърна дядо ѝ, докато вадеше ключовете за колата. – Но ти още не си отгатнала какво видях, Лара.

– Златка? – попита с надежда Лара.

Преди няколко седмици дядо ѝ беше изпратил клипче, на което се виждаше златка, покатерила се върху стойката за птици. Много ѝ се искаше да види с очите си това сладко съществуване с тъмна козина.

– О – махна с ръка дядо ѝ, сякаш златките не бяха нищо особено, – тя идва през ден, Лара, а ако ѝ позволиш, нищо чудно да

отмъкне закуската от ръката ти. Не, беше нещо много по-интересно.

– Предавам се – усмихна се тя.

Личеше си, че дядо ѝ изгаря от нетърпение да ѝ каже.

Той изпъна рамене и с дълбок, внушителен глас произнесе:

– Видях... полярна... сова!

– О... – учтиво кимна Лара. Птиците не я вълнуваха така, както другите животни. Пък и совите малко я плашеха.

– Но те са изключително редки! – обясни дядо ѝ малко разочарован. – Виждат се... хм, веднъж на няколко години. По принцип живеят в Арктика.

– Как, като полярните мечки ли? – изненада се момичето. Това вече беше по-интересно.

– Да, точно! Преди се е случвало да свиват гнезда и в Шотландия, но за последен път е била забелязана двойка преди близо

петдесет години. И то на Фетлар, един от Шетландските острови. Вече много рядко ни навестяват тук, в Кеърнгормс. Виждам съм само една, преди години.

– Йън, да се качваме вече – напомни баба ѝ търпеливо. – Студено е, а Мари не бива да настива.

– О, да! – Дядо отключи колата. – Вкъщи ще ти разкажа повече за полярните сови, Лара. Много е интересно.

– Нямах избор – ухили се баща ѝ и я смушка закачливо с лакът.

Щом стигнаха до къщата, баба заведе Лара в малката стаичка под покрива, където винаги спеше, когато им гостуваше. Имаше тясна стръмна стълба, която извеждаше направо в стаята. От едната страна покривът беше скосен и стигаше до пода, а малкото прозорче гледаше към градината, по която вече се задържаха петна от сняг.

– Подреди нещата си тук – рече баба, като ѝ посочи скрина, – а после слез долу да пием горещ шоколад. Имам и маршмелоу, ако искаш. И спрей със сметана!